

Herinnering aan Arjan

Ik wil een kleine, maar dierbare herinnering ophalen aan Arjan. Zeven jaar geleden was ik zijn mentor en economieleraar op het Stanislas. We gingen met heel 5 Atheneum op Italiëreis. We kampeerden op de camping in Arco bij het Gardameer en van daaruit deden we allerlei buitensportactiviteiten en bezochten we de steden Verona, Venetië en Milaan.

Niet lang voor deze reis was maar al te duidelijk geworden dat Arjan ernstig ziek was en na de geringste inspanning was hij doodmoe. Maar mooi dat hij wel mee ging naar Italië ! Er ging gewoon een rolstoel mee, waarmee hij door Italië geduwd zou worden.

Zijn vooruitzichten waren op dat moment slecht, want er was nog geen medicijn voor zijn kwaal en inspanningen waren al snel te veel voor hem. Echt iets voor een jonge knul om depressief van te worden. Maar Arjan was niet chagrijnig. Integendeel ! Hij had vertrouwen in de toekomst; de technologische ontwikkeling zou vast wel op tijd een goed medicijn opleveren. Arjan was vrolijk en maakte er van wat er van te maken viel.

Zo zat hij op de camping soms op een bankje en dan mochten anderen een rondje maken in de rolstoel. Dat was dolle pret natuurlijk ! En als we naar een stad gingen, dan hielp echt iedereen – zowel de club vrienden als de anderen - met duwen.

We hadden een keer kampvuur aan de rivier naast de camping. Je moest een flink stuk over rotsen en stenen naar beneden klauteren om bij de kampvuurplek te komen. Iets wat voor Arjan fysiek onmogelijk was. No way dat daar een rolstoel kon rijden. Maar geen probleem ! Hij werd er gewoon door de andere leerlingen naar toe gedragen !

Op een dag stond er klimmen op het programma. De bus bracht ons naar een dorpje en vandaar moesten we nog zeker twee kilometer wandelen over een pad dat op een gegeven moment flink omhoog ging en aardig steil werd ging en dat steeds moeilijker begaanbaar werd. Het was prachtig om te zien hoe ook daar Arjan in zijn rolstoel min of meer omhoog gedragen werd, zodat hij er gezellig de hele dag bij kon zijn.

Arjan heeft door deze maar ook door andere ervaringen een mooie tijd gehad op het Stanislas. Hij heeft er trouwe vrienden gevonden, die zes jaar na het eindexamen nog steeds zijn vrienden zijn. Ik ben daar dankbaar voor !

Fred van Geest